

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVIII. ročník

číslo 2/únor 2022

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	16–18	dorost (mladší i starší)
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci, dočasně pozastaveno)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	Ko som? Kdo jsem?.....	16
biblické heslo roku 2022.....	Autorozhovor	20
zápis z 823. schůze staršovstva... 4	Lukáš zpovídá Lukáše	
Slovo Miloslava Esterleho	Škola Celým srdcem	22
k novému zpěvníku	Rozhovor Hádej s kým	24
Procházka Evenem	aneb Zázraky se dějí	
aneb jak se k Evenu chovat	Jedna věc zůstává	26
Vyklízení kostela	Milovat sám sebe.....	28
Někdo mne vede za ruku	správným způsobem	
zemřela Jana Žilková	Biblická na cestách	31
Blackout!.....	pozvánka	
výprava mladšího dorostu	Dopis z věznice.....	32
YMCA Braník	prosba o pomoc!	
Branické běžky byly!	Podpora nepálských studentů.....	33
V zimě stejně dobře jako v létě.....	na biblické škole	
Pozvánka na 23. sbor. dovolenou... 14	Kontaktní informace, tiráž	19

Praha, 5. ledna 2022

Biblické heslo roku 2022

Milé sestry, milí bratři,

biblickým heslem pro letošní rok je Ježíšovo slovo: „*Kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.*“ (Jan 6,37)

Snad každý z nás někdy zakusil nepřijetí. Mezi vrstevníky, ve třídě, v zaměstnání od kolegů, v cizí zemi. Někteří dokonce ve vlastní rodině. Jak trpké a bolestné může být nepřijetí, odmítnutí, odvržení. S otázkou „Jak budu přijat?“ se lidé přibližují také církevnímu společenství. Práh kostela přitom bývá vysoký a obavy značné.

Náš Pán Ježíš Kristus „do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.“ (Jan 1,11) Sám vyvrženec, příchozí však přijímá, byť se jejich počáteční pohnutky mohly zdát poněkud přízemní a motivace všelijak pochybná (Jan 6,26). Kristus vítá každého, kdo přichází s hladem a žízní, s touhou po životě. Necht' je nadcházející rok pro nás všechny časem touhy, která nás povede blíže ke Kristu, k naslouchání jeho Slovu. V té důvěře, že jsme přijati, učme se pak od Ježíše odvaze, velkorysosti a lásky, s níž on příchozí přijímá.

S modlitbou za důvěru vůči Bohu i lidem, za otevřenost našich společenství, s požehnáním pro domácí i příchozí, vám jménem synodní rady přejeme dobrý rok.

Pavel Pokorný
synodní senior

Jiří Schneider
synodní kurátor

Zápis z 823. schůze staršovstva (7. 2. 2022)

Přítomni: Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Tadeáš Friedrich, Lída Holá, Iva Jungwirthová, Lubor Kolář ml., Michaela Mazná, Jaroslav Pechar, Tomáš Plhák, Marie Procházková, David Slabý, Jana Stralczyňská, Jan Jeroným Zvánovec.

Iva Jungwirthová zahájila *biblickým úvodem* na téma „*Láska nechť je bez přetvářky*“ (Ř 12,9). Lída Holá nás seznámila s *plánem letošní sborové dovolené*. Tomáš Bedrník představil probíhající *druhé kolo výběrového řízení*, prosíme o přímluvné modlitby. Seniorátní výbor doporučil naši žádost o rekonstrukci, kterou jsme následně poslali na synodní radu. Začátek rekonstrukce je plánovaný již po Velikonocích.

Vizitace seniorátním výborem ve složení Matěj Opočenský (senior pražského seniorátu a vršovický farář) a Tomáš Vokatý (naš „patron“ v rámci seniorátu a vršovický kurátor) *proběhne v březnu*: na schůzi staršovstva 7. 3. a na bohoslužbě 13. 3. Jitka Zvánovcová s bratrem farářem provedli *aktualizaci kartotéky*.

Chceme podpořit dalšího *nepálského studenta* ve studiu teologie, vnitrosborové pak kurzy pro pracovníky s dětmi.

Předpis *odvodů do personálního fondu* pro rok 2022 je cca 275 tisíc. Připojíme se k hromadné objednávce obalů na nové evangelické zpěvníky. *Snížíme odběr* Evangelického kalendáře a čtení Na každý den z nakladatelství Kalich z 30 kusů na 20.

zapsal Lukáš Drápal

SLOVO MILOSLAVA ESTERLEHO K NOVÉMU ZPĚVNÍKU*

Církev vydala nový zpěvník. Přípravu tohoto díla vedl Miroslav Esterle, houslista, pedagog, sbormistr, ředitel ZUŠ ve Starém Plzenci. Dlouhodobě se podílí i na dalších hudebních projektech církve. Nyní přinášíme jeho příspěvek, který měl zaznít na slavnostním uvedení zpěvníku v listopadu 2021, to však bylo odloženo z důvodu koronavirových opatření.

Vážené sestry, vážení bratři,

v životě každé církve, a tím spíše evangelické, je přijetí nového zpěvníku závažná a významná událost. Dotýká se totiž velmi niterně každého věřícího, který

*) převzato z Českého bratra 1/2022

je v církvi po delší dobu zakotven a je pravidelným účastníkem bohoslužeb. Každý z nás několikrát v neděli či také v týdnu otvírá zpěvník a hledá písně, které ho provázejí životem. Ve zpěvu vyjadřujeme své zápasy víry, své naděje, svá vyznání, ale také své kořeny, svá spočinutí na pevných bodech. Zpěv se dotýká nejen našeho rozumu, ale i citů a pocitů, estetických a emocionálních prožitků v životě jednotlivce i společenství. Proto může být otevření nového zpěvníku také vyrušením ze zaběhnutých stereotypů, může se stát překvapujícím momentem při objevování změn a novot, které nový zpěvník přináší.

Jsme-li však církev živá, kráčející a hledající způsoby vyznání pro nové generace a novou dobu, musíme se pokoušet vyrušit se ze zaběhnutého klidu a zkoušet řadu dlouho používaných vyznání formulovat nově, hledat novou řeč i nové hudební vyjádření. Tak to dělali naši předchůdci ve víře, tak to dělala Jednota bratrská a všichni naši úctyhodní předchůdci a vyznavači. Proto se tento nový zpěvník, který dnes poprvé spolu otvíráme, snaží hledět více do budoucnosti než do minulosti při hlubokém ocenění pokladu, který nám naši otcové v písních zanechali. Hledme proto všichni spolu s novým zpěvníkem do dob budoucích a nechme se zaskočit tím, že všechno není jako v dobách minulých.

Jsme církev nesmírně široká a rozmanitá ve způsobech zbožnosti různých sborů či menších společenství. Ti nejtradičnější a ortodoxní i ti nejliberálnější a nejmodernější tvoří jednu církev, která by si měla navzájem rozumět a naslouchat si. Každá z charakteristických skupin věřících má také svůj charakteristický písňový styl a repertoár. Je nesmírně obtížné obsáhnout celou šíři a spektrum vyznavačských proudů a pokusit se je včlenit do jediné společné bohoslužebné knihy – do nového zpěvníku. Také proto byla tvůrčí skupina (či komise) pro nový zpěvník tvořena velmi různorodými členy, abychom se pokusili obsáhnout a zahrnout do úvah a hledání všechny způsoby vyznávání naší církve. Velmi bytostně jsme přitom zažívali, jak je někdy obtížné nacházet společnou řeč a po dlouhá léta jsme se učili vzájemnému respektu a toleranci. Díky Pánu Bohu se to podařilo a mohli jsme společně dílo dokončit. Stejně jako pro tvůrce nového zpěvníku se může stát jeho obsah i pro další sestry a bratry školou tolerance, vzájemné úcty a uznání jednoty v různosti. Budme připraveni na to, že každý z nás si bude nalézat písně svému srdci blízké.

Máme před sebou zpěvník, který se dost výrazně odlišuje od svých předchůdců. Při poctivém zhodnocení a využití materiálu ze současného EZ jsme ocenili hodnotu a zásadní přínos jeho autorů v čele s manželi Horkými. Zároveň jsme si také uvědomili jeho omezení a cítili nutnost rozšířit spektrum použitých hudebních i básnických forem, otevřít se moderním muzikantským proudům a pokusit se postihnout bohatství vyznavačských způsobů v písních i v nepísňových formách. Už na první pohled do stránek nového zpěvníku bude zřejmé, že se písně navzájem často a výrazně liší ve své podobě, zápisu, charakteristice. Budeme kon-

frontování s řadou nových prvků, které nepůjde použít rovnou na první pokus, ale budeme se muset do nich hlouběji zahledět a učit se jim porozumět. V době, kdy moderní společnost snaží nabízet co nejjednodušší instantní způsob použití nových produktů, je to velmi ošemetný nárok a odvážný krok. Budeme se muset učit a bude to stát vždycky určitou námahu. Prosím vás všechny o trpělivost, s níž se z každé dobře uchopené písně může stát perla krásného vyznání, jen to nepůjde někdy snadno a hned.

Tolik tedy moje tři prosby při otvírání nového zpěvníku – pohled do budoucnosti, vzájemná tolerance a ochota se učit. A nakonec veliký dík. To, co vydrželi kolegové z tvůrčí komise, není jen obyčejná vytrvalost, je to obrovské zaujetí, radostná i rutinní práce. Pustili jsme se hluboko a to trvá dlouho. Děkuji všem členům komise za to, že to nevzdali, děkuji s chvalozpěvem Žalmu 31 svému Pánu, že nás podržel a dal nám sílu vše dokončit: Rozjasni svou tvář nad služebníkem svým, hanby ať se nedožiji, když tebe vzývám.

Kéž nový zpěvník smí být nositel mnohého požehnání pro každého z vás.

Miloslav Esterle

PROCHÁZKA EVENEM

aneb Jak se k Evenu chovat

Milé sestry, milí bratři,

je to již více než pět let, co jsme společnými silami umožnili existenci naší milé přístavby – Evenu. Jako o každou věc, která je nám drahá, je však i o něj třeba řádně pečovat. Aby tato zodpovědnost ležela jen na pár osobách, je vzhledem k počtu akcí a lidí přes týden se v Evenu vyskytujících nemyslitelné. Stejně jako v péči o planetu se může a měl by přičinit každý z nás. Občas však nemusí být zcela jasné, jak pomoci, a i já jsem zjistila, že o péči o Even toho spoustu nevím. Proto chci v tomto krátkém článku shrnout základní body, co bychom při návštěvě Evenu měli zohlednit.

- 1) Jako první přichází na řadu dveře do Evenu. Pokud není vyloženě ošklivé počasí, bývají při nedělní kavárně otevřeny i **zadní dveře**. Můžete je využít a rozdělit tak proudění osob, tím se třeba zbavíme „špuntu“ vznikajícího v kuchyňce.
- 2) Vejděme však teď klasickými dveřmi. V **předsínce** je několik **věšáků**. Sem je dobré umístit svůj kabát a šálu, aby zbytečně nezabíraly místo buď v ku-

chyňce, nebo na lavicích v hlavní místnosti. Pokud jsme organizátoři akce, která v Evenu započne, zapíšeme se do sešitku u dveří.

- 3) Další po ruce jsou **záchody**. Pokud si všimnete, že dochází toaletní papír, můžete jej doplnit ze zásob v místnůstce s bojlerem v koupelně. V koupelně také ve skříňce pod umyvadlem najdete další mýdlo.
- 4) Pojdme teď asi na největší problém a tím je **kuchyňka**. V ní můžeme pozorovat hned několik úkazů.
 - Prvním z nich je **lednice**. Pokud také občas zoufale hledáte něco k snědku a narazíte na nějaké velice prošlé, oschlé či jinak už dále nepravděpodobně požitelné pochutiny, neváhejte je hodit do koše. Zároveň nepoužívejme ledničku jako odkládiště zbytků. Samozřejmě to, co se může sníst například v kavárně či na mládeži, je vítáno, ale nesmí to tam pak stát další měsíc.
 - Další problém je **nádobí**. Obětavé sestry a bratři pravidelně vyklízejí myčku, ale jsou to často pořád ti samí, přestože dát nádobí na správné místo je díky cedulkám ve skříňkách opravdu jednoduché a zvládne to každý. Opačný problém – zapnout myčku se špinavým nádobím – se může jevit náročnější. Jestli si však vzpomenete na část staré dobré básně „*tablety jsou pod dřezem, kdo najde, je vítězem*“ a zapnete myčku (první tlačítko zleva, mělo by se objevit P1, což je ECO mód), jste vítězem a navíc ještě dobrodějem. **Myčku je dobré zapínat kdykoli po akci při odchodu z Evenu**, i když není třeba zcela plná, aby až tam někdo další vejde zase kvůli jiné události, našel nádobí čisté a po ruce. Pokud se rozhodnete mýt nádobí v ruce, a dokonce ho sušit utěrkou, nezapomeňte utěrky pak po lince rozvěsit tak, aby mohly proschnout.
 - Další nástrahou jsou **odpady**. Najdete-li spíše zaplněný bioodpad, vynesete jej dozadu za Even na kompost, ať uvnitř nezapáchá. Tříděný odpad se plní také velice často. Popelnice na tříděný odpad jsou však poměrně daleko (nejbližší jsou po cestě na Dvorce, cca 5 minut cesty, nebo na opačnou stranu – na parkovišti před bývalou restaurací *U Bláhů*). Pokud však budete od té dobroty, můžete někdy takovou procházku podniknout. **TIP: Do bioodpadu patří také odpad z kávovaru (lógr)**. Na ten je dobré čas od času kouknout prostým vytažením přední části, kam pokládáme hrnek, jestli není příliš plný.
- 5) V **hlavní místnosti** je potřeba dbát především na dvě věci: nenechávat si tam své **osobní věci**, kupí se nám ztráty a nálezy, které je každému líto vyhodit. Za druhé: **nesedat si na nastohované židle**, tím se těžce ničí.
- 6) Procházka Evenem pomalu končí. Co tedy dělat při **odchodu z Evenu**?
 - V **hlavní místnosti** poklidíme povalující se věci (v nejhorším je dáme do ztrát a nálezů pod lavicí v kuchyňce). Zavřeme okna a zhasneme.

- V **kuchynce** položíme konvice vedle jejich podložek, jako je na obrázku. Zapneme myčku, pokud je třeba. **Sklidíme věci z pracovních ploch** a otřeme je. Rozložíme utěrky. Zhasneme.
- V **předsínce** u dveří visí **sešitek**, do kterého se zapíšeme, pokud z Evenu po nějaké akci odcházíme jako poslední, jelikož je na naši odpovědnost, v jakém stavu ho pouštíme.

Snad nám takto vydrží Even déle a nestane se z něj jen opotřebovaný šmuk. Kdybyste měl někdo jakékoliv doplňující dotazy, neváhejte se optat mě, Anny Gwen Procházkové, Tomáše Bedrníka, Jana Jeronýma Zvánovce, Davida Slabého a mnoha dalších. Důležité je tyto poznatky šířit dál a starat se o Even společně.

Michaela Trinity Mazná

VYKLÍZENÍ KOSTELA

Přípravy rekonstrukce našeho kostela zatím zdárně pokračují, a půjde-li vše podle plánu, bude rekonstrukce probíhat od konce dubna do září.

Jedním z problémů, které v této souvislosti řešíme, je uskladnění vybavení a interiérových prvků v jejím průběhu, aby nepřekážely a aby nedošlo k jejich poškození. Někaké bytové prostory máme už v tuto chvíli domluveny, ale je pravděpodobné, že ani na uskladnění všech drobnějších věcí nebudou dostačovat, a pro některé objemnější záležitosti (například stůl Páně) zatím nemáme domluveno nic. Pokud byste někdo mohli nějaké prostory nabídnout, budeme velmi rádi.

Zároveň náš kostel v tuto chvíli obsahuje i různé věci, které do něj po rekonstrukci už vracet nechceme. U leččeho to asi odhadnete z prezentací plánované rekonstrukce na minulých sborových shromážděních, případně z vizualizace, jak je odkazována ze sborového webu.* Pokud byste našli využití pro něco z kostela, u čeho tušíte, že to po rekonstrukci už nebude potřeba, neváhejte se na to zeptat. Může jít o drobnost (zajímavý hrneček z kostelové kuchyně, která bude z menší části začleněna do evenové kuchyně a z větší části zrušena) nebo i o něco většího (současné knihovničky na zpěvníky).

Na tyto dotazy jsem připraven zareagovat já, bratr farář, Marie Procházková a Michaela Trinity Mazná. Zareagovat, ale nikoliv obratem, protože se u té které věci budeme muset sami mezi sebou nejdřív ujistit, že už má jít pryč a že o ni ještě neprojevil zájem někdo jiný. Jistě by bylo bývalo vhodnější, kdybychom v této fázi nabídli hotový seznam věcí dohodnutých k darování či vyhození, ale

*) https://ccebranik.rajce.idnes.cz/Rekonstrukce_kostela_-_navrhy

v rámci přípravy rekonstrukce je tolik důležitějších věcí, že na tvorbu takového seznamu zatím nedošlo. A tak prosím, neváhejte se nás sami ptát.

Jan Jeroným Zvánovec

P. S.: A kdybyste někdo měl pevné a čisté banánovky, tak se, prosím, také ozvěte. Ty by se při stěhování hodily.

NĚKDO MNE VEDE ZA RUKU...o

Slova textu oblíbené písně bratra faráře L. Rejcherta určitě provázela celý život naši milou sestru **Janu Žilkovou**. Byla vedena Tím, ve kterého uvěřila a na něhož spoléhala. Byl to On, který ji dával sílu, když se dostavily problémy, starosti, bolesti těla či duše. Její víra jí pomáhala vše překonat.

Dlouhá léta obětavě pracovala jako presbyterka našeho sboru. Často byla oporou a povzbuzením pro druhého. Srdce měla otevřené k pomoci, dokázala přiložit ruku tam, kde bylo třeba, nic jí nebránilo se obětovat. Nezapomenutelný je její upřímný pozdrav, pevný stisk ruky a úsměv ve tváři, který každého dokázal pohladit. Vzájemný kontakt nebyl přerušen ani v poslední době, kdy se odstěhovala do Brna.

Nyní se však naše cesty zcela rozešly. Pán života a smrti si ji povolal k sobě a my věříme, že je s Ním v jeho království, kde necítí žádnou bolest, ale naopak se raduje z Jeho přítomnosti. Až se naplní čas pro každého z nás, tak věřme, že se s ní opět setkáme.

Společná vzpomínka na sestru Janu Žilkovou s poděkováním za její život se koná v sobotu 5. března ve 13 hodin v našem branickém kostele.

P. Novotný

Jana

Jana Žilková nebyl jen tak někdo. Všichni, kdo jsme ji znali, na ni máme jen ty nejoriginálnější vzpomínky. Jana pomáhala, kde mohla, a nic za to nechtěla. Nechtěla ani díky. A přitom se už dneska nedá spočítat, kolik hodin hlídala naše děti. A nejen naše. I dalších členů sboru, lidí v domě, ve kterém bydlela... Místo díky si občas přála pozvat mě k ní domů na kafe – turka, abychom si trošku popovídaly.

Janě už nemůžu poděkovat. Odešla, ale zůstala v srdci.

Madla Ch.

BLACKOUT!

14–15. ledna proběhla akce mladšího dorostu s názvem *Blackout!* Blackout znamená výpadek elektřiny. I nám s dětmi jako by vypadla elektřina. Děti se dozvěděly, pro co všechno je elektřina důležitá a co všechno by se porouchalo, kdyby byl svět bez elektřiny. Proto jsme se rozhodli, že se radši připravíme na to, jak bez ní přežít.

V pátek jsme zkoušeli, co všechno zvládneme potmě a jestli se dovedeme orientovat v mapě aspoň v prostředí, které známe. V sobotu jsme se pak vypravili do lesa, abychom natrénovali, jak a kde postavit přístřešek z cely, a vysvětlili si, kde můžeme rozdělávat oheň a kde oheň v žádném případě nedělat. Následně jsme si na piknikovém místě opekli burty.

Během duchovního programu jsme navázali na sérii duchovních programů *Tripod spiritualis*, kterým se věnujeme od začátku školního roku. Povídali jsme si o tom, jak stát na všech *třech nožičkách* duchovního života (společenství, bible, modlitba) i v době, která je po všech stránkách nepříznivá. Pro případ obtížných situací dostaly děti biblický kompas, aby se v životě neztratily.

Když jsme na výpravě v přírodě, tudíž jsme bez elektřiny, je důležité předejít tomu, aby nám nikdo nic neukradl, neboť ztráta některých důležitých věcí může mít fatální následky. Proto si během hry děti zkoušely pohlídat svých pět švestek... a podařilo se! Ačkoliv se děti poctivě snažily ukrást druhému týmu tropiko, tak se to ani jednomu týmu nepodařilo a vše zůstalo na svých místech až do konce hry.

Po návratu do kostela byly všechny děti oceněny medailí za zdárně ukončený nácvik na dobu, kdy se budou muset obejít bez elektřiny. Domů se děti vrátily spokojené a špinavé. Děkuji všem; dětem i vedoucím za příjemně strávený čas a Bohu za to, že se o nás postaral.

YMCA BRANÍK

Podobně jako v minulých letech i na letošní jaro a léto připravuje YMCA Braník, spolek značně navázaný na náš sbor, řadu akcí.

Některé už mají termíny určené pevně a organizační týmy se pilně schází k poradám a připravují kvalitní programy, u jiných je příprava zatím spíš v počátku.

Bude ale dobré zmínit všechny připravované, abyste si je mohli zapsat do kalendářů a případně k rezervaci času vybídnout i někoho ze svých známých, a bude dobré zveřejnit i kontakty na zodpovědné osoby, kterých se můžete už teď ptát na podrobnější informace.

Nejdále pokročila příprava suchozemských akcí, kde kromě dvou tradičních táborů přidáváme letos i příměstský tábor a kde jsou již termíny pevně dané:

- **Příměstský tábor** (tj. bez přespávání) pro menší děti od 5 let, 25.–29. 7., Adéla Bedrníková, ✉ adela.bedrnikova@gmail.com, ☎ 605 375 764.
- **Malý tábor** pro děti od 6 do 10 let, 30. 7. – 12. 8., <https://branicky-tabor.evangelnet.cz>, Michaela Trinity Mazná, ✉ mazna.michaela@gmail.com, ☎ 736 789 454.
- **Tábor Pecka** pro děti od 10 do 15 let, 30. 7. – 13. 8., <https://taborpecka.cz>, Tomáš Plhák, ✉ plhacko@gmail.com, ☎ 773 288 308.

Další akce, zejména vodácké, jsou rozplánovány jen zhruba, ještě u nich může dojít i k drobné úpravě termínu a věkové rozpětí je méně striktní:

- **Voda pro malé děti** od 5 do 9 let, 2.–9. července, Jan Jeroným Zvánovec, ✉ jero@zvano.net, ☎ 775 043 412.
- **Voda pro starší děti** od 10 do 15 let, 6.–17. července, Pavlína Kroužková, ✉ paja.krouzkova6@gmail.com, ☎ 728 268 003.
- **Voda pro mládež** od 14 do 25 let, 13.–24. července, Jan Jeroným Zvánovec, ✉ jero@zvano.net, ☎ 775 043 412.
- **Puták po slovinských horách** od 15 do 30 let, 20.–28. srpna, Jakub Drápal, ✉ jakub.drapal@gmail.com, ☎ 608 701 483.

Kromě prázdninových akcí budou pod hlavičkou YMCA probíhat rovněž víkendové vodácké akce:

- **Vodácká tréninkovka** především pro děti od 10 do 15 let, Pavlína Kroužková, ✉ paja.krouzkova6@gmail.com, ☎ 728 268 003.
- **Vodácká tréninkovka pro mládež**, květnový nebo červnový víkend, Jakub Drápal, ✉ jakub.drapal@gmail.com, ☎ 608 701 483.
- **Náročnější vodácká akce** pro zkušenější, 17.–19. června, Jan Jeroným Zvánovec, ✉ jero@zvano.net, ☎ 775 043 412.

Aktuální informace můžete hledat na našem webu: <https://branik.ymca.cz>. Zároveň využívám příležitosti k prosbě o sponzorské dary.

Snažíme se držet ceny nízko a naši vedoucí tak za svou práci nedostávají žádnou finanční odměnu, zejména u atraktivnějších vodáckých akcí si dokonce účast částečně sami platí.

Jako určitou formu nefinanční odměny se jim snažíme nabídnout proplácení různých kurzů (kurzy první pomoci, kurzy práce s dětmi, kurzy vedení tábora), což jim zvyšuje kvalifikaci a všem nám přináší klidnější spaní s vědomím, že organizace akcí je v dobrých rukou.

Rádi bychom v tom pokračovali ještě o něco víc, než nám umožňují dosa-
vadní zdroje.

Pokud byste nám chtěli za tímto (nebo i za jiným ☺ účelem) finančně přispět, neváhejte se obrátit na našeho sekretáře Petra Holase (✉ petrholly@centrum.cz, ☎ 776 155 161) nebo na našeho hospodáře Tadeáše Friedricha (✉ tadeas.friedrich@gmail.com, ☎ 605 036 032).

za YMCA Braník Jan Jeroným Zvánovec, předseda

BRANICKÉ BĚŽKY BYLY!

Branické běžky budou! E-mail s takovým předmětem přišel posledním šesti statečným branickým mládežníkům. Přestože covid nebo karanténa skolily většinu potenciálních účastníků, do Jablonce nad Nisou jsme se 28.–30. ledna přece jen nakonec vypravili, byť v komornější a vpravdě různorodé sestavě.

I přes silný vítr jsme se v sobotu ráno vydali vlakem až do Harrachova (po ozubnicové trati!), odkud jsme přes Polsko vyrazili na Jizerku (osada) a dál kolem Jizery (hora) na Knajpu. Skončili jsme v jizerskohorském centru běžeckého lyžování, Bedřichově.

Nedělní bohoslužby proběhly v jabloneckém sboru, kde jsme také byli ubytováni, v netradičním stylu – na návštěvu totiž přijel biskup slovenské evangelické církve, a tak jsme byli účastni i zpívané liturgie. Po nich jsme ještě vyrazili na Bedřichov – tentokrát to byl výlet kratší, o to však vydatnější. Foukalo tolik, že kdo se ve správném směru na běžkách postavil na hráz josefodolské nádrže, mohl jen stát a vítr ho převezl na druhý břeh. Domů jsme dorazili ve dvou vlnách víceméně bez problému, byť vlna druhá pravděpodobně nebude vzpomínat na Autobusové nádraží Hodkovice nad Mohelkou zcela v dobrém...

Branický mládežnický běžkařský víkend byl zkrátka komorní, ale vcelku intenzivní a milý. Za koordinaci děkujeme Jakubu Drápalovi – díky, Kubáku! ☺

Pája K.

V ZIMĚ STEJNĚ DOBŘE JAKO V LÉTĚ

V lednu o víkendu jsme se s rodinou rozhodli vyrazit na běžky. Protože naše oblíbené hory jsou Šumava, zapátrali jsme, kde tam jsou sjízdné a upravené běžecké tratě. Známe to na Stožecku, ale tam bylo sněhu málo. Zato u Železné Rudy bylo sněhu dost a trasy upravené. Když bylo rozhodnuto, že vyrazíme do Železné Rudy, nebylo nejmenších pohybů, kde bychom tam rádi přespali. A měli jsme štěstí, protože v Chatě Ořovský měli volno. Pro ty, kdo by to náhodou nevěděli, je to objekt, kde jsme vloni trávili báječnou sborovou dovolenou. Takže jsme se objednali, v sobotu jsme dali okruh nádhernou lesní krajinou od Gerlovy Hutě k hotelu Grádl a odpoledne se přijeli ubytovat k Rösslerům. Paní Chládková byla bohužel nemocná, takže za ni vše řešila nová kolegyně a pan Rössler. Hostů bylo relativně málo. Ráno skončil týdenní dětský lyžařský kurz a nových hostů moc nepřibývalo, přece jen v druhé půlce ledna je obecně na horách méně lidí.

Chata vypadá pořád stejně jako v létě, ale personál se obměnil. Obsluha v restauraci byla úplně nová a s výborně vařícím kuchařem, kterého pamatujeme z léta, se prý museli rozloučit. Nicméně už měli nového, v době našeho pobytu tam byl čtvrtý den. A vařil také výtečně. O tom jsme se mohli přesvědčit jak v sobotu večer, tak v neděli u pozdního oběda. Sněhu bylo kolem všude dost, na protější svahu se perfektně sáňkovalo, takže se tam holky parádně vyřádily. O kousek dál jezdil dokonce i vlek na Belveder, ale sjezdovky jsme s sebou nebrali, a tudíž vlek nevyužili.

Pan Rössler všechny hosty pozval na sobotní večer na svůj tradiční varhanní koncert. Povedl se podobně jako v létě, talent se nezapře. No co budu povídat, užili jsme si víkend báječně a chata Ořovský je pro nás skvělé místo jako základna pro toulky na Šumavě. Naše díky proto patří i sestřám Kučerové a Nývltové i bratru Holému a všem dalším, kteří se o sborovou dovolenou každoročně starají a mimo jiné právě takové objekty pro náš sbor hledají; my z toho pak v zimě parádně profitujeme. Mimochodem, asi jsme v létě jako sbor udělali dojem, protože jsme dostali na ubytování menší slevu ☺ a ještě jsme pokoj mohli vrátit až v neděli pozdě odpoledne, protože ho pro nikoho nepotřebovali.

A na závěr historka, proč byl náš nedělní oběd pozdní. Když jsem plánoval běžkový okruh na neděli, naše Amálka si přála vidět nějaké jezero v zimě. Horkým kandidátem tudíž bylo jezero Laka, kde jsme byli už v létě. Tak jsem vzal aplikaci Mapy Seznam, přepnul se na zimní mapu a naplánoval kratší oddechový okruh před obědem. 2 km od Hůrky na Laku, 2 km zpět, no to máme i s naším hlemýždím tempem celkem čtyři kilometry a to dáme za hodinu a půl až dvě. Už když jsme v Hůrce parkovali a viděl jsem ceduli „Laka jen 4,5 km“, tak jsem

tužil, že se něco nepovedlo. Na rozdíl od Cimrmanů na severním pólu, kde náčelník zapomněl násobit dvakrát, se mi toto nestalo, tím jsem si byl jist. No a kde tedy soudruzi udělali chybu? Cestu z Hůrky na Laku, která vyšla na 2 km, jsem na mapě počítal omylem z původní vesnice Hůrka. Jenže ta je na poměrně strmém kopci 3 km nad novou Hůrkou, kde jsme parkovali. Takže nakonec měl náš výlet 10 km, a proto byl oběd až v půl třetí. Ale stálo to za to!

Lubor Kolář ml.

Pozvánka na 23. sborovou dovolenou od 13. do 20. 8. 2022

Staršovstvo ČCE Braník srdečně zve členy sboru a další příznivce na sborovou dovolenou, která stejně jako každý rok nabízí i letos příležitost k vzájemnému poznání, sdílení, přátelskému setkávání i duchovnímu obohacení.

Letos pojedeme poprvé do Krušných hor, a to do horského komplexu PaM v Jáchymově – Novém Městě. Komplex se skládá z 5 samostatných penzionů s kapacitou 120 lůžek. Penziony jsou umístěny podél klidné, málo frekventované horské silničky. Všechny pokoje mají vlastní toaletu a sprchu, jsou vybaveny sty-

lovým dřevěným nábytkem a rychlovarnou konvicí. Penziony obklopuje krásná příroda s výhledy na Klínovec, Plešivec a celé údolí lázeňského města Jáchymov.

V průběhu pobytu se nabízí nespočet výletů do okolí, např. návštěva Jáchymova s královskou mincovnou, muzeem, hornickým skanzenem a aquaparkem, návštěva Božího daru a nedalekých německých lázní Oberwiesenthal s lanovkou na Fichtelberg, naučná stezka Božidarská rašeliniště, stezka krušnohorských pověstí nebo muzeum Jana Bechera v blízkých Karlových Varech. Možnost koupání je cca 2 km pěší chůze od objektů v lesních rybníčcích. Řada výletů je přímo určena pro dětské návštěvníky a přímo u jednoho z penzionů je dětské hřiště s bazénkem, prolézačkami, houpačkami a pískovištěm. Upřímně si přejeme, abychom mezi námi uvítali ve větším počtu i rodiny s malými dětmi, které bychom ubytovali společně v jednom z objektů.

Stravování je zajištěno formou polopenze v restauraci Bellevue v jednom z penzionů (snídaňový bufet, k večeři výběr ze tří chodů). Na přání lze zajistit i stravu pro vegetariány či alergiky na lepek. Během pobytu je možné přibjedenat si obědy pro děti i dospělé.

CENA UBYTOVÁNÍ S POLOPENZÍ:

- dospělí 3.900 Kč
- děti 3–12 let 1.900 Kč
- děti do 3 let bez nároku na lůžko a stravu zdarma
- parkování u jednotlivých objektů k dispozici zdarma
- domácí mazlíčci jsou vítáni

Závaznou přihlášku se jmenným obsazením pokojů a u dětí s uvedením věku k datu konání akce odevzdejte **do 30. dubna 2022**.

Pozvánka a přihláška budou rozeslány prostřednictvím e-mailové konference a zveřejněny na sborovém webu <https://branik.evangnet.cz>. *Vyplněnou přihlášku* (naskenovanou či ofocenou) zašlete na e-mail z.kucerova.branick@volny.cz.

Ti, kdo nejsou přihlášení na e-mailovou konferenci, jsou informováni v tomto čísle Brány* – pozvánky a přihlášky budou k dispozici také ve vestibulu kostela, kde také můžete vyplněnou přihlášku odevzdat či ji případně zaslat na adresu:
Z. Kučerová, Na Mlejнку 14, 147 00 Praha 4

Případné dotazy Vám sestra Kučerová ráda zodpoví na tel. č. 602 274 401.

Na Vaši hojnou účast na této tradiční akci se těší

staršovstvo branického sboru.

*) Kdyby už náhodou žádná přihláška v kostele nezbyla, neváhejte si říct, vytiskneme na místě i pro vás. ☺

KO SOM? KDO JSEM?

*Som *murš Romano (Jsem Rom) nebo jsem Cikán? *Ko som (Kdo jsem)?*

Tak tuto otázku si už kladu několik desetiletí. Vlastně už od roku 1973, kdy jsem přišel ke Slámům, jsem vnímal svou odlišnost. Ale nejintenzivněji snad až od roku 1995, kdy jsem byl vyzván ke spolupráci Ekumenické Rady Církví ve skupině „Misie mezi Romy“.

Pokud se dobře pamatuji, tak označení pro jedno z *minoritních *etnik „Cikán“, u *majority běžně používané, se vůbec nepoužívalo. Stejně tak tomu bylo i na královéhradeckém Okresním úřadě, kde jsem od roku 1998 začal pracovat jako „Romský poradce“.

Možná, vlastně určitě jsem měl štěstí, že jsem si tuto otázku do té doby klást nikdy nemusel. Snad až po roce 2006 při hledání nových zaměstnání, kdy mi nepomohla ani čerstvě získaná maturita.

Rom, Cikán, Sinti, Gypsi a *Rumungre. Pět výrazů, kterých se používá k pojmenování pro ty nepřizpůsobivé. Pro ty, o kterých se na sklonku 90 let minulého století tvrdilo, že seženou práci mnohem snadněji než *Gádžové *(rakle), protože nepřijetí do zaměstnání, nepřidělení bytu... po roce 1996 čeští Romové považovali za diskriminaci, což vyvolalo onu nechvalně známou vlnu migrace do Velké Británie a Kanady.

Jaké jsou tedy rozdíly mezi pojmenováními Rom (Cikán), Sinti, Olah a Gypsi a je Rom Romem nebo „Dómem“? Toť jedna velká otázka předně pro ty, kteří se romistikou zabývají, ale také pro lingvisty.

I když se všeobecně tvrdí, že Romové pocházejí z Indie, nemusí to být pravda, přestože, jak přednášela naše bývalá přední romistka Filozofické fakulty UK PhDr. Milena Húbschmannová, romština a hindština, kterou se mluví v jedné z částí Indie, jsou velmi úzce příbuzné a „běžný Rom se se svou romštinou v Indii domluví.“ Nicméně já si dovolím tvrdit, že jde asi o tak velký jazykový rozdíl, jako mezi češtinou a ruštinou. Pravdou je, že Romové, stejně jako ostatní národy, přejímali cizí slova, která pak v jejich jazyce zdomácněla, asi jako naše „pyžamo“.

To byla chvilka lingvistiky, ale zkusme v tomto článku, který se opírá o odbornou literaturu, společně vypátrat, odkud by Romové vlastně mohli pocházet, nikoli vyjít. Jak vzniklo slovo „Cikán“ a proč by se vlastně Romové mohli nazývat „Dómové“.

Přestože veškerá odborná literatura, ať již jde o Fraserovu knihu ¹ „Die Zigeunen“, která je v českém překladu spíše známa jako „Cikáni“, nebo knihu již zmíněné M. Hűbschmannové ² „Romové v České republice“ a dokonce i ⁵ „Kapitoly z dějin Romů“ Horváthové J. uvádí, že Romové pocházejí z Indie, přesto poslední ³ „Studie Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity“ poukazuje na i na možný egyptský, sindhský a valachijský.

Tato studie nám tedy pokládá otázku, „odkud Romové vlastně jsou“, a druhým dechem dodává, že na tuto otázku nelze *relevantně odpovědět.

³ „Do roku 1971 se tedy Romové nazývali Romy jen mezi sebou. Ostatní – kromě odborníků – ani jejich skutečné jméno neznali. Označovali Romy nej různějšími exonymy: Cikáni (česky), Cyganě (rusky), Zigeuner (německy), Zingari (italsky), Tsiganes (francouzsky), Gypsies (anglicky), Gitanes (francouzsky), Tattare (švédsky), Cianý (hebrejsky), Ciginar (jidiš). Všechna tato exonyma ukazují, že neromové nevěděli, kdo Romové jsou, odkud přišli. Časem získala tato slova negativní, jiné významy.“ Jak ale z víme z historie, ne všude byli přijati a při svém kočování byli jednou dokonce i zaměněni s nájezdnou hordou kmene ^{1,2,3,4,5} „Athsingonoi“ zabývající se okultismem a černou magií – ³ „Nedotknutelní“. „To přízvisko jim už zůstalo a protože toto pojmenování mnohým národům, přes jejichž území Romové procházeli, dělalo problémy jej vyslovit, zdomácnělo pojmenování ‚Cigonaj‘, které my známe jako Cikán, v němčině ‚Zigeuner‘ (Cigojner) a své obdoby má i v hebrejštině (cóány), v rumunštině țigan, v ruštině cygánskij, v bulharštině cigani, v jidiš ciginar, v chorvatštině ciganin a v ukrajinštině cíhanka“. Jak vidíme, v tomto mnou upraveném úryvku se potvrzuje moje dlouholetá hypotéza, že tento národ byl ve 13. století před Kristem jedním z mnoha mořských nájezdných kmenů, kteří sehráli roli při dobývání Kenaánu ze severu v době, kdy jej z jihu dobýval biblický kmen Hebrejů – Izraele, i když Svěové (dnes bychom řekli Švédové) je považovali za Tatary (původně mongolský kmen).

Jde-li tedy historicky Romy spojovat s nájezdnou hordou ^{1,2,3,4,5} „Athsingonoi“ zabývající se okultismem a černou magií, tedy ³ „Nedotknutelných“, nelze se divit, natož velmi úzké skupince Romů nikterak vyčítat, jestliže o sobě tvrdí, že oni jsou Romové, nikoli Cikáni.

^{1,2,3,5} Pokud se nemýlím, tak to bylo někdy okolo roku 700 před Kristem, kdy se tento národ „Domů“ lekl kočovných „protoNordů“, kteří se považovali za „Arie“ nebo nájezdných Turků a před jejich útočnými nájezdy z Indie uprchl, anebo to byl hlad.

Z pojmenování tohoto vsutku záhadného národa – je-li takto možno vůbec Romy nazvat (vzhledem k jejich ne zcela jasnému původu; ovšem naše bývalá přední romistka Hűbschmannová ve své knize ² „Romové v České republice“ píše, že Romové pocházejí z Indie) – by pak i vyplývalo jejich zařazení k indické kastě „Domů“ zabývající se a živící se hudbou.

Vezmeme-li německé pojmenování „Zigeuner“, nesmíme opomenout také na pojmenování „Sinti“, kterým se označuje úzká vrstva Romů žijících právě v Německu a které vychází z historického území „Sindhů“ v dnešní pákistánské provincii. Ale jistě nemálo početnou skupinou Romů žijících v naší republice, mající svého krále a svá velmi striktní pravidla, mnohdy odporující českému právnímu řádu, jsou ³ „olašští Romové – Vlachika-Vlašika Roma – užívajícího ⁸endo-entonymum Rom. Přívlastek olašský je odvozen od názvu Valachie (z maď. Olaskí = Vlašský), historické části nacházející se na území dnešního Rumunska. Tito Romové odcházeli Rumunska po definitivním zrušení nevolnictví roku 1856. přívlastek „olašský“ je užíván pouze pro odlišení od neolašských Romů, které Romové olašští nazývají ⁸exo-etnonymem „Rumungre“, což původně znamenalo Rom Ungro – neboli maďarský Rom. Maďarští Romové byli první usedlí – ne-olašští Romové, se kterými se olašští Romové při emigraci z Rumunska setkali. Tento název se pak později mezi olašskými Romy rozšířil na všechny usedlé Romy v ČR a okolních zemích.“ K tomuto vyjádření studie Pedagogické fakulty Jihočeské univerzity nutno dodat, že na rozdíl od velmi úzce vymezené skupinky Romů, která nemá ráda, když jsou označováni jako Cikáni (odvozeno od nájezdného kmene ^{1,2,3,4,5} „Athsinganoi“ – nedotknutelní zabývající se rabováním a okultismem), pojmenování „Rumungre“ většina Romů – ne-Olachů bere také a snad ještě více za urážlivé. Důvodem může být skutečnost, že pojmenování „Cikán“ se pro většinu Romů stalo na mnohá staletí normální, kdežto „Rumungre“ se stalo ⁸synonymem té nejchudší romské spodiny.

Co tedy říci závěrem?

V prvé řadě „Děkuji Ti, Mgr. Ondřeji Kováči, za laskavé poskytnutí Tvé ⁷diplomové práce.

A dále pak jen tolik, že při popisu původů Romů se mohou odborné literatury v různých zemích lišit.

Jinak by ji popisovali badatelé angličtí i badatelé v Nové Anglii (dnešní USA) jako „Gypsy (Džipsy), galští (francouzští) – Gitan (Žitan), hispánští (španělští) – Gitano (Džitano) a srbští badatelé (Gipsi), kteří Romy považovali za hordu ³Nedotknutelných „Athsinganoi“ pocházejících z Egypta a jinak v království Českém (čeští) – Cikán, Velké Rusi (ruští) cigán, lid Izraele (hebrejští) cónány a ostatní, kteří si ono ³ „Athsinganoi“ již zkomolili do své vlastní řeči tak, aby to mohli snadno vyslovit „Cikán“.

Jwme tedy Romové – několik staletí žijící v Indii, jako cizí národ se svou vlastní kulturou, Dómové – plně přijati a zařazeni do jedné z nejvyšších hudebních kast v Indii zabývající se hrou na bubínky? Tím, že nám říkají „Cikáni“ se snad máme radit ke kmeni „Athsinganoi“, který se zabýval velmi temným okultismem, nebo se máme považovat za Egyptany, anebo snad za Tatary?

Velmi zajímavé je také to, že kdybychom v ⁶ROMSKO-ČESKÉM A ČESKO-ROMSKÉM slovníku chtěli najít slovo „Cikán“, nepochodili bychom, protože tento český výraz sice přejali, nicméně jej v běžné hovorové mluvě téměř nepoužívají.

Ať tak nebo onak, soudě podle studie jihočeské edagogické fakulty je jasné, že vlastně nikdo neví, kdo jsme a odkud jsme.

Nicméně, řekne-li Rom „Me som Rom“, neříká tím nic jiného, než „Jsem muž“. Nikdy by ale neřekl „Me som Cigáni“.

Vysvětlivky

*SLOVNÍČEK ZE SLOVENSKÉ ROMŠTINY:

- Gádžo – slangové označení pro majoritu – doslova „sedlák – ten, který má majetek, za což může být považován i Olah
- ko – kdo
- ⁵murš – muž
- som – jsem
- raklo – bílý-neromský
- Rumungre – romské pojmenování ne-olašských Romů

SLOVNÍČEK CIZÍCH POJMŮ:

⁸ethnonymum (z řeckého éthnos, „národ“ a ónoma, „jméno“) je jméno určité etnické skupiny.

⁸exonyma, označení pocházející od jiné skupiny lidí.

*synonymum – slovo stejného nebo podobného významu

*relevantní – vztahující se k dané problematice

POUŽITÁ LITERATURA:

¹Fraser Angus. CIKÁNI. 1. vydání. Praha: Lidové noviny, 1998. ISBN 80-7106-212-X

²Lisá Helena a Húbschmannová Milena. ROMOVÉ V ČESKÉ REPUBLICE. SEŠITY PRO SOCIÁLNÍ POLITIKU. Praha. Socoupress s.r.o.. ISBN 80-902260-7-8

⁴Sivák Pavel. IDENTIFIKACE ROMSKÉHO ETNIKA S CÍRKVEMI. Praha, 2013, s. 15. Bakalářská práce. Universita Karlova v Praze-Husitská teologická fakulta. Vedoucí práce doc. ThDr. Jiří Vogel Th.D.

⁵Horváthová Jana. KAPITOLY Z DĚJIN ROMŮ. 2002. bys. Praha. Lidové noviny, 2002 s. 11. Vydala společnost Člověk v tísni, společnost při ČT, o.p.s.

⁶Húbschmannová Milena, Šebková Hana, Žigová Anna; ROMSKO-ČESKÝ A ČESKO-ROMSKÝ SLOVNÍK. Praha: nakladatelství učebnic Fortuna 2001; ISBN 80-7168-619-0

⁷Kováč Ondřej. CESTY A FORMY MISIJNÍHO SVĚDECTVÍ MEZI ROMY V ČESKÉ REPUBLICE NA PŘELOMU TISÍCILETÍ. Praha, 2003. Diplomová práce. Universita Karlova v Praze – Evangelická teologická fakulta. Vedoucí práce Prof. ThDr. Pavel Filipi

INTERNETOVÉ ZDROJE:

⁸<https://cs.wikipedia.org/wiki/Etnonymum>

³Studie Pedagogické fakulty Jihočeské university www.pf.jcu.cz;
www.wikipedia.org

Pavel Sivák

AUTOROZHovor

Lukáš zpovídá Lukáše

Všichni členové staršovstva byli požádáni redakcí Brány, aby sepsali samorozhovor. Já jsem o pomoc s otázkami požádal svou ženu Zuzu. Vždyť přece tvoříme jedno tělo...

■ *Když se řekne Lukáš Drápal, kdo to je?*

Dalo by se říct, že jsem spíš introvert, snažím se nad věcmi dost přemýšlet a zároveň si užívám legrácky s dětmi. Nejraději z loňského roku vzpomínám na narození dcery Filomény, přespávání s jejími sestřičkami v lese pod širákem, povedený víkend s širší rodinou a krásný cyklovýlet pod Králickým Sněžníkem. Nejvíce svobodný se cítím na horách s batohem na zádech nebo na kole.

■ *Co děláš za práci?*

Vystudoval jsem matematiku na matfyzu a vybral si její aplikovanou část – statistiku a později se víc přeorientoval na umělou inteligenci. Pracoval jsem v konzultační společnosti, pak dva roky v Británii pro americkou banku, chvíli podnikal a teďka vyvíjím

prvky umělé inteligence do systémů používaných velkými firmami. Hlavním cílem je ušetřit čas uživatelům, například různým chytrým předvyplněním.

■ *Se tvým jménem se pojí tvoje rodinná historie, lidé u nás ve sboru si vybaví tvoje rodiče, případně tvého strýčka Dana. Můžeš nám něco říct o svojí rodině?*

Když začnu u prarodičů, tak moje babička Iva pracovala za komunismu jako novinářka pro agenturu AP a byla to hodně statečná žena. Její manžel, dědeček Lubor, umřel, když mi bylo osm, a pamatuji si jeho smysl pro humor. Z druhé strany můj dědeček Jaro, který dlouhé roky hrával u varhan na housle. A babička Marta, oba s otevřeným srdcem pro ostatní a obdivuhodně zakotvení ve víře. Moje rodiče – Aleše

a Martu – znáte asi nejlíp, protože jsou to aktivní účastníci sborového života. Do Braníka chodí i můj bratr Jakub a sestra Marie. Jsem nesmírně vděčný za všechno, co jsem v rodině přijal, a za to, že to můžu předávat – trochu jiným způsobem – dál svým dětem.

■ *Z toho je asi jasné, jak ses do Braníka dostal...*

Do Braníka jsem se tak trochu narodil, chodil jsem tam od útlého dětství od biblických pro děti s Ludkem Rejchrtem – jeho dobrosrdečnost a zájem o druhého pro mě hodně znamenaly.

Prošel jsem dorostem a tábory s Michalem Jungmannem, kdy jsem přicházel na to, jak uchopit víru sám za sebe. Časem jsem začal dorost vést a jezdit jako vedoucí na Malý tábor a pak ho třikrát vedl jako hlavní vedoucí. Pak jsme odjeli na dva roky do Británie a vrátili se s naší první dcerou Dorotheou. Od té doby se nám narodila ještě Evelína a Filoména, takže se třemi dětmi pod pět let je to u nás doma hodně živé.

■ *A proč do kostela dál chodíš?*

Zeptal se mě kolega v Anglii, jestli chodím do kostela kvůli víře, nebo kvůli lidem. Tak trochu si stěžoval, že ateisti žádný kostel nemají, že takhle nezískávají okruh přátel. Protože jsme se nově přistěhovali a okruh přátel hledali, vedla mě ta otázka opravdu k zamyšlení. Jen kvůli lidem to opravdu nebylo, zároveň nelze oddělit lidi a víru, jak otázka naznačovala. Hlavní hodnotu vidím v kombinaci obojího, ve společném prožitku před Bohem a mezi námi. Vidím i velký přínos ve službě – nikde jinde než v církvi nemůže být praktická

pomoc spojena s duchovním sjednocením a modlitbou.

■ *Musel sis někdy ujasňovat, že v Braníku dál chceš zůstat?*

Když jsme se vrátili z Británie, tak jsme museli zase zakotvit nazpátek v Čechách. Zažili jsem tam něco jiného – chodili jsme do anglikánské církve, kde se nám moc líbilo, a byl to i impulz přemýšlet, kam patříme tady v Čechách. Na anglikánské církvi se mi moc líbí, že spojuje tu historii a tradici s tím, že hledá nové způsoby, jak oslovit lidi. Chodili jsme do krásného starého kostela ze 13. století, kde na bohoslužbách byla tradiční liturgie s kázáním, kterému každý rozuměl, a blokem chval s hudební skupinou. To byl styl, ve kterém jsem se cítil jako doma a který mě oslovuje.

■ *Nakolik myslíš, že patří emoce do víry v Boha?*

Já jsem poměrně racionální člověk, snažím se nedělat rozhodnutí na základě emocí. Myslím si, že rozhodnutí věřit Bohu je vážné a je důležité ho promýšlet a zároveň je to něco, co se nás dotýká na té úplně nejhlubší rovině člověka, že se bez emocí nemůže obejít. Nejde se setkat s Ježíšem a nebyt tím zasažený do nejhlubší roviny bytosti. Myslím, že je potřeba rozvíjet jak naše porozumění Bohu a Bibli, tak naše odhodlání za Bohem jít. Ostatně většinou to u mě nebývá tak, že bych nevěděl, co je správné, ale někdy bývá problém to udělat. Kromě osobního života, kdy se setkáváme s Bohem sami, je pro mě velkým povzbuzením společné sjednocení v liturgii a chvalách. Emoce do víry

tedy určitě patří, ne jako povrchní reakce, ale jako hluboká reflexe toho, co od Boha dostáváme a jaký On je.

■ *Proč ses rozhodl kandidovat do staršovstva, co tě motivuje?*

Beru to jako vyjádření zodpovědnosti za náš sbor, toho, že ho chci spoluvytvářet a nabízet svoje obdarování. Chceme, aby do Braníka chodily naše děti, vidíme velkou hodnotu v tom, jak tu práce s dětmi probíhá, a byli bychom rádi, aby dál pokračovala. Záleží mi na tom, abychom jako sbor rostli ve víře a zůstávali otevření. V optimálním případě bychom jako sbor rostli tak, že se ani po rekonstrukci do kostela nevejdem.

■ *(smích) A jak na to? Co můžeme dělat?*

Ta první věc je hořet. Já dávám rád příměř s křídlatkou, což je rostlina, kterou jsem pálil na chalupě. Udělal jsem malý ohýnek a začal ji tam ládovat, nehořelo to. Bylo to spoustu práce a málo výsledku. Pak jsem na to začal jít jinak – nechal jsem ten oheň hodně rozhořet, dal jsem tam dost dřeva, pak

jsem dával křídlatku a hned shořela. Když si nacházíme čas na četbu Písma, tak nás to proměňuje tak, že je pak pro nás jednoduché dělat skutky, které je z vlastní síly hrozně namáhavé dělat. Takže sám za sebe si přeju, abych se nechal proměňovat Kristem a nebál se to slovo šířit dál.

■ *Takže osobní růst ti přijde důležitý... Co když někdo neumí sám číst Bibli nebo je to pro něj moc velká výzva?*

Jako sbor máme výhodu, že se můžeme sdílet. Když se vrátím k tomu ohni, tak každý klacek jednotlivě nevydrží hořet. Můžeme poznávat, jak Bibli rozumí ostatní – ať už je to na biblické hodině nebo třeba vdomácí skupince.

■ *Co bys vzkázal lidem, kteří nevědí, jak se zapojit? Nebo kterým něco schází?*

Myslím, že v takové situaci je dobré to dát vědět, na staršovstvu jsme si řekli, že jsme všichni otevření řešit problémy a potřeby všech lidí ze sboru. Třeba se ukáže, že podobná věc chybí více lidem; může z toho něco nového začít hořet.

ŠKOLA CELÝM SRDCEM

V srpnu 2021 jsem na sborové dovolené na Šumavě měla jeden večer program o nově vznikající škole Celým srdcem, kde v současné době já učím a zároveň ji navštěvují naše 2 mladší děti. Škola se otevřela v září 2021. Ráda teď po půl roce krátce poinformuji, jak funguje.

Nejdřív (nejen pro ty, kdo na sborovce nebyli) trochu o plánování nové školy. Myšlenka založit křesťanskou školu se zrodila před více než 5 lety v hlavě Danky

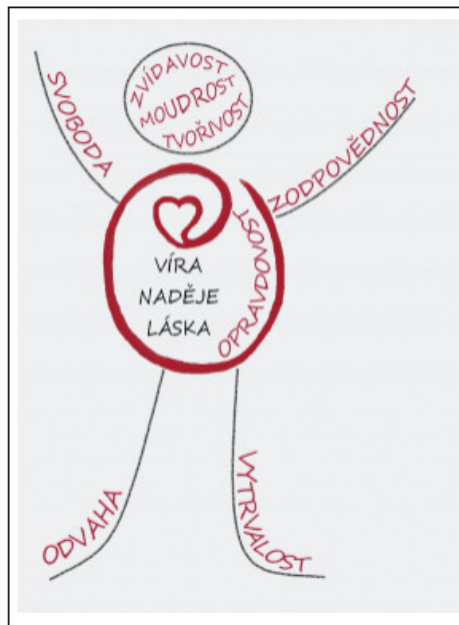
Koutecké, kterou v tom velmi podpořil její manžel Martin. Danka a Martin navštěvují církev bratrskou na Praze 13 (Luka). Danka pak kolem sebe shromáždila postupně tým sympatizantů s myšlenkou založení nové školy. Tato skupinka se setkávala nejdříve v počtu asi 5-6 lidí cca rok, studovali a diskutovali společně pedagogickou literaturu (Teaching redemptively od Donovana Grahama a Přírodní škola – cesta jako cíl od Františka Tichého, zakladatele Přírodního gymnázia). Danka pak pro následující rok a půl vymyslela a vedla program Jeremiáš, kde se účastníci v počtu asi 25 lidí setkávali 1× až 2× za 2 týdny nad různými tématy ohledně pedagogiky, výchovy, víry a dalších témat souvisejících s plánovanou školou.

Do tohoto programu jsem se zapojila i já ještě coby máma vzdělávající své děti doma. Program to byl skvěle připravený a vedený. Jistě i díky tomu, že Danka se krátce předtím zapojila do kurzu Učitel naživo, což je unikátní vzdělávací program pro budoucí učitele, který vyvíjí a šíří inovativní programy a usiluje o systémové změny ve vzdělávání. Z některých účastníků programu Jeremiáš se pak vytvořil základ pedagogického týmu školy a od podzimu 2020 se pořádaly rodinné výlety pro zájemce o školu, webináře o její koncepci a po odeznění vlny epidemie koronaviru na jaře už i dny otevřených dveří v budoucí budově školy.

Od září škola funguje v podkroví rodinného domu v Praze-Řeporyjích, má 10 žáků od 1. do 6. třídy a tým 6 učitelek plus několik dalších obětavců, kteří s chodem školy vypomáhají. Poměr 6 učitelů na 10 žáků zní luxusně, ale nejsme samozřejmě všichni ve škole současně. Máme rozdělené, co kdo a kdy učí, děti se často také dělí na 2 skupiny – starší a mladší a můžeme se takto doplňovat a zastupovat (což je v covidové době obzvláště praktické). Každá máme různě velký částečný úvazek a tři z nás mají ve škole zároveň své vlastní dítě/děti. 10 dětí je malinko, je to důsledek toho, že nově vznikající škola přeci jen nemá takovou důvěru v očích rodičů. Jakmile škola už alespoň rok funguje, začne zájemců přibývat. Jednou týdně se k nám ale na projektový den pravidelně připojuje dalších 10 dětí z řad domácích školáků. V projektový den se veškerá výuka týká nějakého tématu a děti se díky tomu přirozeně učí v souvislostech, zážitkově, objevitelsky a hravě. Někdy je projektový den spojen s návštěvou muzea, exkurzí, výstavou či výletem. Oblíbení jsou i různí hosté, kteří děti obohatí o něco, v čem jsou odborníci nebo v čem vynikají. Každý týden ve středu je anglický den, kdy se děti učí používat cizí jazyk přirozeným způsobem v různých situacích a učí se komunikovat. Často v ten den zpíváme, tvoříme, vaříme, sportujeme a hrajeme hry.

Snažíme se dětem zprostředkovat 10000 smysluplných hodin, to je totiž počet hodin, které děti stráví ve škole během povinné školní docházky. Zatím fungujeme jako komunitní škola, děti jsou zapsány na individuálním vzdělávání. Důvod je hlavně to, že není snadné najít vhodnou budovu, která odpovídá hygienickým

Naše hodnoty hezky ilustruje tento panáček:

Poslání školy **Celým srdcem:**

Rozvíjíme celého člověka skrze

- zdravé společenství,
- výuku v souvislostech a
- křesťanské prostředí.

logo školy:

předpisům pro školu. Výhledově bychom chtěli být rejstříkovou školou. Stále si chceme ale zachovat některá specifika malé školy, kde se všichni znají. Míříme na počet celkově 90 dětí od v 1.–9. třídě. Mezi naše pedagogické pilíře patří věkově smíšené skupiny, propojování výuky s reálným světem, rozvoj spolupráce dětí ve skupině, rozvoj talentů a zájmů dětí, slovní hodnocení. Jsme soukromá škola, rodiče platí školné, což zatím při současném malém počtu žáků znamená, že jsme závislí na sponzorech. Více o našich školních vizích najdete na stránkách školy na adrese celymsrdcem.cz, kde je i krátké video ze života školy.

Jana Ernyeiová

ROZHOVOR HÁDEJ S KÝM

aneb Zázraky se dějí

■ *Odkud pocházíš?*

Narodil jsem se na Žižkově, takže jsem byl členem žižkovského sboru (v Trojce) v ulici Čajkovského. Chodil

jsem tam do mládeže (do cca 18–19let), potom jsem přestal praktikovat – ne že bych přestal věřit, ale nechodil jsem do sboru. My jsme se totiž vystěhovali

z Prahy. Nastala tedy dlouhá pauza – do roku 1982 (kdy jsem se vrátil do Prahy). Tady jsem zatím nefungoval, než nastal rok 1989.

■ *Co se v tom roce stalo?*

Byl jsem jedním ze zakladatelů OF tady v podniku v Modřanech (dnes Interfarma). Když jsem zjistil, že mluvím ke shromáždění asi 300 lidí, kteří tenkrát ve fabrice dělali (možná jich bylo i víc) a kteří mě nejen poslouchají, ale doslova mi visí na rtech, začal jsem se ptát sám sebe: Co s tím budu dělat?

Později jsem jel kolem dřevěného kostela v Braníku, který mě zaujal svou charakteristikou a svou stavbou (oproti ostatním kamenným stavbám, kde sídlí sbory ČCE)...

■ *Jak jsi k nám tedy přišel?*

Vešel jsem a nepotkal nikoho jiného než faráře Ludka Rejchrtu. Povídali jsme si asi hodinu a od té doby sem do dřevěného kostelíka chodím. Sblížili jsme se a za nějaký ten rok za mnou přišel se slovy: „*Nechtěl byste jít do staršovstva?*“ „*To přece nemůžu,*“ odpověděl jsem, „*přednost mají ti, co se do sboru již narodili...*“ „*Tak tě dáme jako náhradníka,*“ prohlásil a tak se stalo,

že jsem byl kooptován za náhradníka. Když zemřela maminka dlouholetého člena sboru Davida Vávry, nahradil jsem ji. Následovalo ještě mé dvojí zvolení mezi členy staršovstva, působil jsem jsem tam až do volby nového faráře Jardy Pechara...

Co jsem toho zažil v Braníku! Vzpomínám, jak jsme jednou společně prosili za život nemocného Miloše Pechara. Řekli mi, že je v nemocnici na Vinohradech (několikrát jsem za ním byl). Jak jsme tam tak spolu mluvili, řekl jsem mu: „*Miloši, já jsem přišel o syna a chtěl bych, abys mi ho nahradil. Musíš se uzdravit!*“ Stal se zázrak – Miloš se uzdravil. V té době jsme my s ženou byli bez syna již 9 let... Další zázrak – syn si k nám pomaloučku, polehoučku našel cestu!

■ *Zázraky se dějí!*

Ale je třeba hodně odpočívat, aby člověk nepřemohl stres, který zabíjí... Já jsem již ve věku, kdy rok od roku ztrácím elán, který má člověk, když je mladej... tedy když je mu do sedmdesátky! ☺ Je potřeba odpočívat, úplně vypnout a jít do přírody.

Nemyslet na to, že zítra je potřeba něco mít hotového...

S těmito posledními slovy, která mi zvoní v uších, s vděčností děkuji nejmenovanému za srdečné a laskavé povídání „novoroční“ a přeposílám tato pravdivá slova do Brány – k ránu, v den kdy měl být článek dávno odevzdaný...

Za Bránu si povídala s nejmenovaným
Věrka Pavlíková

Jméno zpovídaného prozradíme na konci strany 34.

Zároveň se oběma (zповídanému i zpovídaljící) omlouváme za to, že článek vychází až o měsíc později; do lednového čísla se nám sešly dva rozhovory a ten lednový se mj. týkal vánoční hry, na což je v únoru zcela pozdě. (red.)

JEDNA VĚC ZŮSTÁVÁ

Cesta krizí či náročným životním obdobím není něčím, co bychom si dobrovolně zvolili. I tak častokrát slyšíme, že krize je příležitost k osobní změně a že krize dává prostor růst – tedy že krizi můžeme ve svém životě vítat jako něco pozitivního a přínosného. Některé krize jsou stejné pro věřící i nevěřící. Některé zažíváme kvůli tomu, že jsme věřící – pokud má krize duchovní podstatu. Jako křesťané se můžeme v každé krizi, kterou procházíme, opřít o pevný základ, o který nás nikdy nikdo nemůže připravit.

Mnoho postav z Bible prošlo ve svém životě nějakým druhem krize. Někteří se do krize uvrhli sami svými postoji a chováním. Jiní se do ní dostali okolnostmi. Například Jákob se uchýlil do vyhnanství před svým bratrem poté, co svého bratra obelstil a připravil ho o požehnání pro prvorozeného. Josef svou arogancí štvál své bratry tak dlouho, až se ho rozhodli zbavit a on se dostal do Egypta do otroctví, na dlouhé roky odříznutý od své rodiny. Mojžíš měl sice dobrý motiv, když chtěl ochránit hebrejského otroka před krutostí dozorčího. Dopustil se ale při tom vraždy. Ze strachu o svůj život se rozhodl utéct před důsledky, kterým by kvůli vraždě čelil. David byl v mládí muž spravedlivý, asi bychom nenašli, co mu vyčíst. Přesto byl ale pro pomazání od Boha dohnán k tomu žít více než deset let v depresivním vyhnanství, když mu král Saul usiloval o život.

Do těžké životní situace se můžeme dostat vlastním přičiněním. Sobecká rozhodnutí, pýcha nebo arogance mohou napáchat hodně škod. Těžké chvíle také častokrát přichází nezávisle na našem přičinění. A jindy nás do krize dostane kombinace obojího – okolností a naší vlastní viny. Být uprostřed turbulencí nás naplňuje pocity beznaděje, strachu, úzkosti, žalu, lítosti. Můžeme se dostat do bodu, kdy máme pocit, že jsme přišli o vše, na čem nám záleželo. Že jsme ztraceni a nevíme, kam dál. Že jsme opuštěni, bez někoho po našem boku, aby nás podepřel. I když je to jen pocit, nebo skutečnost, je to stejně bolestivé. Ať už je ale krize jakkoli hluboká, jakkoli dlouhá, ať už jsme v ní z vlastního zavinění, nebo shodou okolností, vždy je krize místem, kde se s námi touží setkat Bůh. Chce nás v ní vést, chce nás skrze ni proměnit a obnovit.

V jakékoli krizi můžeme jako křesťané čerpat z hluboké studny naděje a útěchy, kterou je jistota našeho spasení skrze Ježíše Krista, a tedy jistota Boží přítomnosti a jeho lásky, kterou k nám má. Naše čekání či tápání může vždy být prodchnuto světlem skutečnosti, že máme Krista, který dal svůj život za nás, veden Otcovým srdcem, hořícím láskou k nám. Jako křesťané nejsme v žádné těžké situaci sami. Bůh je s námi v podobě svého Ducha, který je s námi stále přítomen a připomíná nám, kým je Bůh a co pro něj znamenáme. Duch svatý je naším utěšitelem, rádcem, zdrojem moudrosti a pravdy. Pokud ho pozveme, povede nás den za dnem i skrze ta nejtěžší období. Ani Abraham, ani Jákob, ani Mojžíš toto

privilegium neměli. Jakou výsadu máme oproti nim, když stojíme uprostřed temného údolí! Máme neustálou přítomnost Boha, jehož láska k nám je „trpělivá, laskavá, ... všechno snáší, všemu věří, vždycky doufá, všechno vydrží. Jeho láska nikdy neskončí.“ (1K 13,4–8) Jeho láska je plná naděje. Je ale také spravedlivá.

Ježíš řekl, že nás Duch uvede do veškeré pravdy (J 16,13). Na jiném místě Ježíš řekl, že poznání pravdy nás činí svobodnými (J 8,32). Právě v krizi potřebujeme slyšet pravdu víc než kdy jindy. Může to být pravda o tom, jakou máme pro Boha hodnotu, pokud o ní pochybujeme. Může to být pravda o tom, jaké máme zhoubné vzorce chování či přemýšlení, kterými ubližujeme druhým či sobě samým a tím na sebe přivoláváme těžkosti. Nebo to může být pravda o druhých lidech, kterou jsme neviděli či se báli si ji přiznat. Ježíš, který je plný milosti a pravdy, nám skrze vedení svým Duchem pomůže vidět to, co potřebujeme vidět; pochopit to, co potřebujeme pochopit; přijmout to, co potřebujeme přijmout; a nakonec s jeho pomocí se změnit tam, kde změnu potřebujeme.

Není vždy jednoduché uprostřed turbulencí říci spolu s Jóbem: „Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.“ Když se ale skutečně v životě dostaneme do situace, kdy nám je vše odejmuto, i v tom mám jistotu, že to nejpodstatnější nám navždy zůstane. To, na čem nejvíce záleží, nám nikdo nemůže vzít a ani Bůh nám to nikdy neodejme – naději spasení a lásku jediného Boha. „I kdyby ustoupily hory, moje milosrdenství od tebe neodstoupí,“ slibuje Bůh (Iz 54,10). Pavel nás o Boží věrnosti také utvrzuje: „Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít. Jestliže s ním vytrváme, budeme s ním i vládnout. Zapřeme-li ho, i on nás zapře. Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe,“ (2Tm 2,11–13). Možná, že jsme tam, kde jsme, protože jsme v něčem selhali. Ublížili jsme lidem kolem nás nebo jsme byli nevěrní vůči Bohu, jak píše apoštol Pavel. Ale navzdory tomu je Bůh věrný. Nikdy nás neopustí a nikdy se nás nevzdá. Bůh se nezřekl ani Jáкова, ani Josefa, ani Mojžíše, nýbrž skrze jejich slabosti, které je dostaly do komplikovaných životních situací, s nimi pracoval a dovedl je do místa, kde bylo jejich srdce uzdraveno, to minulé překonáno a kde mu svým životem nově mohli vzdát chválu.

Pravdou je, že jako lidé na cestě životem občas zbloudíme od toho, na čem skutečně záleží, a ve svém srdci a mysli začneme dávat větší důležitost věcem, které si takovou důležitost nezaslouží. A možná bychom si toho někdy sami ani nevšimli nebo to nechtěli vidět. Těžké životní chvíle nás vedou zpět k podstatě – k tomu, na čem opravdu stojíme. Bůh chce, aby on byl naším základem, naší skálou, která se neotřese. V krizi máme možnost se k této skále navrátit nebo objevit novým způsobem její pevnost.

Bůh má vždy poslední slovo a jeho Slovo říká, že: „Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ (1K 10,13) A tak

v každé situaci, bez ohledu na to, jak bezvýhodná se může zdát, máme vždy jistotu, že nemůžeme přijít o to jediné, na čem v konečném důsledku skutečně záleží. A také, že nejsme sami, ale máme Ducha, věrného moudrého rádce a průvodce, který nám pomůže najít cestu zpět do světla a k životu v plnosti.

Eliška Annadurai

MILOVAT SÁM SEBE SPRÁVNÝM ZPŮSOBEM

Mnoho let hledám odpověď na otázku, jak máme milovat sami sebe správným způsobem. Shromáždila jsem mnoho veršů, které k tomuto tématu patří. Například o dávání – *Každý ať dá podle toho, co má... nejde o to, aby se jiným ulehčilo a vy byli přetíženi...* (2K 8,11–12) Nebo o tom, že se nemáme soustředit na sebe a mít v sobě zalíbení. *Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podržet Božím zákonu.* (Ř 8,7) *Jsme povinni snášet slabosti slabých a nemít zalíbení v sobě. Každý z nás ať vychází vstříc bližním, aby to bylo k dobru.* (Ř 15,1–2)

Ale ani poskládání dohromady velkého množství veršů na toto téma nevytvořilo úplný obraz. K tomu došlo, až jsem pochopila, že je potřeba začít milováním Hospodina a **usilovat o přilnutí k Pánu Bohu celou svou bytostí, s rozhodným srdcem, toužící duší, přemýšlivou myslí a vytrvalou silou. Pak uvidíme sami sebe Božím pohledem a budeme schopni sami sebe správně milovat. Budeme schopni i milovat své bližní, protože budeme znát jejich hodnotu v Božích očích.** (Závěr kázání z 23. 1. 2022)

Bůh ví, jak vnímáme naše nedostatky, zná naše selhání, ale nevidí nás z místa našich deficitů. Zve nás ke změně perspektivy.

Marta Drápalová

- Nejsi to, jak se cítíš.
- Nejsi svoje minulé nebo současné chování.
- Nejsi to, co lidé o tobě řekli, co o tobě říkala maminka nebo tatínek.
- Nejsi to, co si sám o sobě myslíš.
- Nejsi to, k čemu inklinuješ, k čemu máš tendenci (k životnímu stylu, závislosti, zvyku, slabosti nebo hříchu).
- Nejsi to, čím strádáš. (To, že něčím strádáš, neznamená, že jsi méně. Může to být část tvého života a tvého příběhu, je s tím spojená bolest a zranění, ale nedefinuje tě to.)

- Nejsi to, co jsi udělal, a ani to, co někdo udělal tobě.
- Znáte okna v kostelech, které mají na sobě krásné skleněné mozaiky. A slunce prozařuje jednotlivá sklíčka, která vytváří na zemi nejrůznější obrazce. Každý z nás je jako jedno z těch sklíček. Každý z nás je jiný. Jsme součástí celku, který dává smysl. Slunce prozařuje všechna sklíčka. A ten celkový obraz unese, když je v nějakém sklíčku prasklina. Boží světlo i takové sklíčko může prosvítit tak, že to neporuší celkový obraz.

O tom, kdo/čím nejsme
z přednášky Priscilly Shirer *Knowing your Identity*,
překlad M. D.

Písmo nám říká, jak nás vidí Bůh...

- Jsem milovaný / milovaná. (1J 3,1)
- Jsem dokonale přijatý / přijatá. (Ef 1,6)
- Jsem Boží dítě. (J 1,12)
- Jsem přítel Ježíše. (J 15,14)
- Mám věčný život. (1J 5,13).
- Jsem vykoupený(á) a je mi plně odpuštěno. (Kol 1,14)
- Jsem kompletní v Ježíši Kristu. (Kol 2,10)
- Jsem bez jakéhokoli odsouzení. (Ř 8,1)
- Jsem nové stvoření, protože jsem v Kristu. (2K 5,17)
- Mám přímý přístup k Bohu. (Ef 2,18)
- Jsem vyvolen/a nést ovoce Bohu. (J 15,16)
- Jsem dědic Boží a spoludědic Kristův – sdílím Ježíšovo dědictví s Ním. (Ř 8,17)
- Jsem sjednocen/a s Bohem a jsem s Ním jeden duch. (1K 6,17)
- Jsem Božím chrámem – Boží Duch a Boží život žije (přebývá) ve mně. (1K 6,19)
- Jsem údem Těla Kristova – jedinečnou, důležitou a Bohem vyvolenou částí Kristova Těla (= Církve). (1K 12,27)
- Jsem svatý / svatá – ne skrze vlastní snahu, ale skrze to, co vydobyl Ježíš, v Kristu jsem schovaný a Bůh mě vidí jako Jeho. (Ef 1,1)
- Jsem vyvolen/a Bohem, svatý / svatá a velmi milován / milovaná. (Kol 3,12)
- Jsem upevněn/a, pomazán/a Bohem. (2K 1,21)
- Jsem zapečetěn/a Duchem svatým ke dni vykoupení.
- Nemám ducha strachu, ale lásky, síly a rozvahy. (2Tm 1,7)
- Jsem spolupracovníkem Boha. (2K 6,1)
- Jsem usazen/a na nebeský trůn spolu s Kristem. (Ef 2,6)
- Jsem jedním z Božích živých kamenů, v Kristu vbudováván do duchovního domu (stavby). (1Pt 2,5)

- Byla mi dána úžasná, velká a vzácná Boží zaslíbení, skrze něž mám podíl na Boží přirozenosti. (2Pt 1,4)
- Mám vždy přístup do Boží přítomnosti, protože On mě nikdy neopustí. (Žd 13,5)
- Bůh sám ve mne koná mé chtění a činění, aby mi pomohl dělat věci, které po mě chce. (Fp 2,13)
- Mohu Boha žádat o moudrost a On mi dá vše, co potřebuji. (Jk 1,5)
- Můžeme se spolehnout na Boží zaslíbení a svými ústy vyznávat to, co Bůh o nás říká a jak nás Bůh vidí.

více na <https://www.jezistemarad.cz/kym-jsi-v-kristu>

Pozvání k pravdě

- Naše nejhlubší obava není, že jsme nedostateční.
- Naše nejhlubší obava je, že máme nesmírnou moc.
- Nejvíce nás neděsí naše temnoty, ale naše světlo.
- Říkáme si: kdo jsem já, abych byl vynikající, nádherný, nadaný a skvělý? Ale kdo jsi, abys takový nebyl?
- Jsi Boží dítě.
- Když si vystačíte s málem, světu tím neposloužíte.
- Když couváte, aby se vedle vás druzí necítili v ohrožení, nic nového to nepřinese.
- Jsme zrozeni k tomu, abychom zjevovali Boží slávu uvnitř nás. Není jen v někom, je v každém z nás.
- A když necháváme své světlo zářit, nevědomky dáváme dovolení druhým, aby to dělali také.
- Když jsme osvobozeni od svých obav, naše přítomnost automaticky osvobozuje druhé.

Nelson Mandela (inaugurační projev, 1994)

Rozšiř mne
 Rozšiř mne, Pane,
 pro pravdu.
 Pomoz mi, ať nezůstanu stát, pohroužená v strach
 z člověka, kterým jsi mne stvořil.
 Dej mi milost růst a vyrůst
 ze vší malosti, kterou jsem si schválila,
 ať jsem jiným člověkem, než s jakým se sama spokojím.
 Vezmi mne za ruku, Otče, a doved' mne

do skryté komnaty, kam jsem se nikdy neodvážila.
Rozšiř mne, Bože,
nenech mne spokojit se s ničím menším
než se vším, k čemu jsi mne stvořil.

Elisabeth Edwardsová

BIBLICKÁ NA CESTÁCH!

Ve středu 23. února v 18 hodin se sejdeme na biblickou hodinu v Domově pro seniory, Donovalská 2222/31, Praha 4 – Chodov. Se souhlasem vedení Domova můžeme využít místní ekumenickou kapli. V Domově bydlí členka našeho sboru Dáda Evaldová, takže jdeme vlastně na návštěvu ☺ Počet účastníků není limitován, tudíž je hojná účast vítána.

Lenka P.

KVÍZY V ROCE 2022

Milí příznivci kvízů bratra Čujana!

Máme pro vás dobrou zprávu:

V roce 2022 se budou kvízy konat víceméně pravidelně, a to **každou 2. neděli v měsíci** (kromě měsíce března, období letních prázdnin a nácvičku vánoční hry, kdy se kvízy nekonají).

Tedy, po lednovém kvízu o slavném geologovi Joachimovi Barrandovi v podání Jana Lukáše se hned druhou únorovou neděli (13. 2.) představí nový herec, dr. Alexander Klimeš, v roli významného spisovatele 19. století; v dubnu (10. 4.) Jitka Slavíčková a Věra Pavlíková v roli důležité evropské političky; v květnu (8. 5.) pak Jiří Slavíček coby postava z 19. století spjatá s divadlem; v červnu (12. 6.) bychom měli mít kvíz hudební, o jednom významném skladateli, s hudební vložkou Deborky a Pavly Cohen. Po prázdninách, v září (11. 9.) a v říjnu (9. 10.), budou také kvízy, jaké, to se nechte překvapit. ☺

Naplánované jsou i kvízy na rok 2023, například o britské královně či významné vědkyni spjaté s prvkem radium, dále o slavném vojevůdci Žižkovi... a dalších.

Jiří Čujan a Pavla Cohen

DOPIS Z VĚZNICE

Zdravím vás, bratři a sestry z obou společenství, kteří se scházíte v dřevěném kostelíku v Braníku.

Dva bratři si možná z adventní doby pamatují moji návštěvu. Zavítal jsem dovnitř se svou manželkou se žádostí o Bibli a pomoc při hledání společenství ke scházení se k bohoslužbě a případnou pomoc s nacházením práce a bydlení. Bylo to v týdnu, ale byli tam dva bratři. Vysvětlili nám, jak to tam chodí, a byli jsme obdarováni modlitbou, Biblí, a dokonce (nežádali jsme) i bankovkami.

Byli jsme pozváni na jeden den s tím, že teď se nic dít nebude, práce až od nového roku.

Já bohužel (či Bohu dík?) skončil ve vazbě za drobné delikty – krádeže, ale i s podmínkou mě čekají tak 3 roky. Manželka je na severu u rodičů a hledá si společenství, práci a bydlení. Já střechu nad hlavou nyní mám. Chci být co nejdříve ve výkonu trestu, abych mohl pracovat. Napadlo mě, neboť opravdu nic nemám, zkusit vám napsat a poprosit o vyhlášení skromné sbírky a zaslání několika peněz dobrovolné částky, abych si mohl koupit základní potřeby, jako je hygiena, kafe, čaj, léky, jídlo a, přiznávám, i trochu kouření.

Je to pomoc při startu. Ve vazbě nemá člověk možnost pracovat a díky covidu je izolován na svou celu. Zde jsem také s bezdomovcem, oba dost hladoví. Kafe, sušenka a čínská polévka by byly štedrovečerní menu.

Pokud budete tak hodní, prosím investujte do mě a do mého spolukolegy pár stovek (500+?... 500 totiž z prvních peněz blokují na cestovné, co je nad, můžeme utratit pro svou potřebu).

Také potřebuji nabít účet vězeňského telefonu, abych mohl zavolat ženě a koupit známky. Ty mi však s psacími potřebami můžete poslat ve velké obálce, tzv. „kilovce“ – známky, obálky, blok, papír a uvítal bych nějakou duchovní knihu či časopis. Byl bych moc vděčný.

Jinak Bibli mám od zdejšího kaplana. K němu se žel moc nedostanu. Jsem furt jen na cele v režimu, jaký mají lidé za vraždy. Ale nezoufám, mám dost času číst, rozjímat, modlit se a meditovat. Hledám na tom to pozitivní. Žena je v bezpečí, já taky, a i kdyby se na mě všichni vykašlali, Bůh to neudělá nikdy a 3× denně stravu, byť de facto postní, dostanu. Přesto věřím, že mi pomůžete. Nežádám moc. Jak jsem psal, 500+... Ideální je to od 1000 Kč. A 3000 nepožaduji. Pokud pošlete tu kilovku – známky, obálky, knihu.

Potřeboval bych to co nejdříve.

Děkuji přinejmenším za odpověď. Chtěl-li by si se mnou někdo pravidelně psát, budu potěšen.

S úctou, pokorou a bratrskou radostí Přemek Šimon
Vazební věznice
PO Box-400/V
460 62 Liberec

Zde je možný způsob, jak poslat libovolnou částku
č. ú. 6015-15737881/0710,
v. s. 17051979

Zpráva pro příjemce: Přemysl Šimon 17.5.1979
Pro zaslání balíčku je adresa VV.-LBC Po Box 400, 460 62 Liberec
+ Přemysl Šimon 17.5.79

PODPORA NEPÁLSKÝCH STUDENTŮ NA TEOLOGICKÉ ŠKOLE

V roce 2007 řešilo naše staršovstvo situaci, kdy přicházely četné nejrůznější žádosti o podporu a bylo těžké vybírat, komu přispějeme. Po dlouhých diskuzích se rozhodlo, že náš sbor bude podporovat především naši Diakonii a jako pomoc pro křesťany v rozvojových zemích budeme podporovat teologické studium studenta z Nepálu.

Tato pomoc pro nepálské studenty je organizována českou pobočkou nadace Mezinárodní potřeby (International Needs). K výběru této nadace přispělo i to, že ředitele Petra Horáčka osobně poznal br. farář Luděk Rejchrt, který kdysi pomohl Petrovi najít cestu k Bohu. O tom svědčil br. Horáček i při své návštěvě našeho sboru. (Brána 2005/1 a 2009/7-8)

... V roce 1981 jeden dvacetiletý mladík z rodiny, která neznala Boha po mnoho generací, jel kolem kostelíku v Braníku a řekl si, že se na něj půjde podívat. Ve vývěsce četl něco z Matoušova evangelia a zaujalo jej to. Byl rozhodnut jít dovnitř a získat Bibli – kdysi o ní slyšel mnoho zlého od ředitele střední školy, ale bible se tehdy neprodávaly. Váš kostelík jej ale nějak zaujal, je takový malebný, nevšední.

Na zaklepání se objevil ve dveřích usměvavý muž středního věku a a ptal se: „Čím mohu sloužit?“ Tak to jsem byl já a Luděk Rejchrt. Dodnes si ten moment pamatuji jako včera. Začal jsem docházet za bratrem Rejchrtem osobně každý týden, později na mládež. Jednou mě v neděli ve sboru oslovil jiný usměvavý muž

a představil se: Dr. Křivohlavý... Moje vnímání křesťanství se měnilo... Za rok jsem odcházel z Prahy a o něco později jsem se stal křesťanem pod vlivem bible, kterou mi bratr Rejchrt dal, a svědectví věřící spolužačky, knih, rozhovorů...

Dlouhodobá podpora nepálského studenta – tedy podpora církve a misie v zahraničí, v chudé zemi, byla pro náš sbor v r. 2007 něčím novým. Zato jsme si mohli několikrát v roce v Bráně přečíst pozdrav od „našeho“ studenta a číst nejen jak studuje, ale i že se za náš sbor modlí.

Nepálská církev rychle roste (odhaduje se přes milion křesťanů), ale studium na křesťanském teologickém semináři v severní Indii je pro Nepálce většinou příliš drahé. Ale díky nadaci vystudovalo od roku 1991 přes 150 studentů podporovaných křesťany z ČR. V Nepálu se někteří z nich stali duchovními pracovníky v místních společenstvích křesťanů či učiteli ve školách provozovaných těmito společenstvími. Vedou si velmi dobře. Jejich vliv přesahuje na celou místní komunitu.

Podpora nepálského studenta nebo studentky v současné době činí 1800 Kč měsíčně. Když si představíme, že za tuto částku je zajištěno nejen studium s ubytováním a stravou, ale třeba i pojištění a příspěvek na knihy, uvědomíme si, jak efektivní využití tato částka má.

Náš sbor podporoval postupně 4 studenty – Nicka, Daniela, Dauda, Ashishe a jako poslední studentku Reetu. Všichni studia dokončili, a i když po ukončení studia už nemáme možnost si se studentem psát, dostali jsme zprávy, že se studenti zapojili do práce v církvi v Nepálu nebo ve službě mezi nepálskými emigranty v Indii. Když se během let složení staršovstva změnilo nebo některý student skončil, vždy se znovu hlasovalo, zda budeme studenta podporovat. Proto i současné nové staršovstvo musí rozhodnout, zda v podpoře máme pokračovat.

Na stránkách nadace (www.mezinarodni-potreby.cz) jsou uvedeny další informace, jak podpora probíhá, informace o růstu nepálské církve apod., ale i o další činnosti nadace. Zde bych vyzdvihla i projekt, který pomáhá mládeži a dětem v ČR tím, že vysílá křesťanské lektory preventivních programů do škol. Program se jmenuje Zdravá mládež.

Jitka Zvánovcová

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

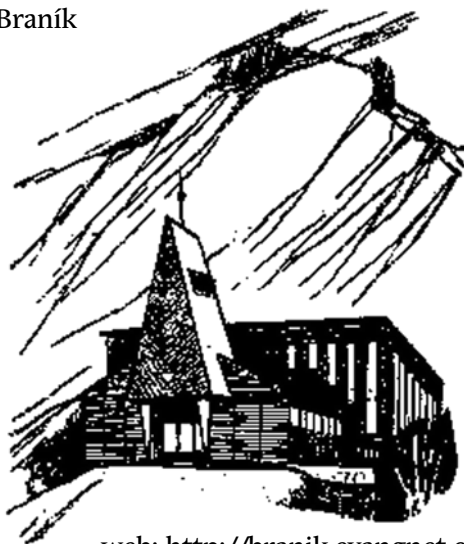
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník
XXVIII. ročník, číslo 2/únor 2022

Vychází zpravidla každou třetí neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová, Lída Holá

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>

Redakční uzávěrka časopisu je druhý čtvrtek v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Děkujeme, Jani! Kéž se jednou potkáme v náručí našeho Stvořitele.

(viz strana 9)